

fellegen röpülj el ne késsél
jókor érkezz a számvetésre

(Te látomás a sűrű kerten át
végtelenbe iramlott csapás
képzelt pányvákat szaggató
szertelen szabad csikókorom
de messze vagy
már a nagy karám túlsó oldalán
a lehetetlen boldog semmi

fűvén topog táncos bokád
Szívem e föld
A föld dobog
Százazer gyökér-rost-izom
köfözte gond az életem
Mint az idő lassan terem
És türelmesen újrahajt
akár a szívós gyom-világ
ha letiporja a lázadás)

Budapest

VERESS MIKLÓS (1942.)

DIADALMAS BAROKK

Roham a semmi ellen nyári por kavarog
rekkenő délutánban gázolok
roham a semmi ellen vágatnak a fűvek
hajnalka-trombiták vérző rózsatövek
nincs aki meneteljen papír- s hangcafatok
roham a semmi ellen haláltalan barokk

szólalnak szólalnak vakító harsonák
csodakék csodazöld a rákmarta torok
gitár-hangszál szakad megőrülnek a dobok
világébresztő fáklya égő embervirág
roham a semmi ellen gőzbe fulladt csigák
csendélet vak halakkal könyörtelen barokk

ribanc-part szajha-fák öklendeztető ének
hazányi folyó rohan sosemvolt tengerének
örvénye piszkos tornyán döglött költő forog
a sín a golyó a rák az öklendeztető ének
roham a semmi ellen a boncoló szikének
dobbanó békaszív iszonytató barokk

dadog a szem csak a szín csak a szín a semmi ellen
kell valami kell ami meneteljen
páncélos nemiszerv és párzó angyalok
rekkenő délutánban gázolok
s mosolytalan vagyok hogy megalkudnom ne kelljen
jaj óarany ragyogások borostyánkő barokk

roppan az ég pereg csillag-cifrájú máza
hull a vörös a zöld az ibolya hull a kézre a fűre a házra
tűzindák elszenesednek szeretőkről lefonnyadnak a vergődő karok
csak a tüdő ég a spirituszban szétködlő létemnek láza
vörös kerék a nap májusfa tántorog
elvesztett csodáimért roham a semmi ellen győzedelmes barokk

SZABADSÁG

Kondor Bélának

Igazsága van arcnak és szónak
igazság a kavargó moosok
melybe sárcsillagot fröccsentve lépnek
a füst-tarisznyás városok
és igazsága van a gépnék
s a kéznek is mely beletört
Elhamvad a nyár mire zöld
mágyáján a színek beérnek

De a gyümölcs meghajtja fejét
mert már a magvában hordja sorsát
s a búza meghajtja fejét
kaszákat vár hogy learassák
csak az ember nehezül meg
a szárnytól
mit úgy hívnak
szabadság

Ó szárnyas emberek
szavak tárgyak lovak
repülő éjjelek
nyughatatlan tavak
vergődik a föld
üvölt

és sebe fölszakad
Ó szárnyas emberek
hát meddig juthat el
s hová nem érhet el
az ember
ha szabad?

Szeged

VICEI KÁROLY (1944.)

PEREMVÁROSI PROLÓGUS

bús unalom köde
füstölög a háztetők felett
kék-piros várakozásban
csont-halál-fagyból
sercegeve-ébredő ereszet

kékcipke-függönyű alig-este
rám gondolva rezdül-sz-e már
indulsz és

arcodon marad
a folyosó színesüveg-ablak-fénye-vetülete
hegedűsírású léckerítés-sor
vezet el eddig

azt hiszem éveket késtél

Újvidék

ZELEI MIKLÓS (1948.)

ÖRDÖGHÁLÓ

Mosolyogsz — elhamvad
markodban a lányság,
mert én annyira
hitetlen vagyok.

Elragadtatásra
voltam — csillagaim
széjjelszaladtak,
nem az én bűnöm.

Aki közeledni
hozzám lenne bátor,
a körmei is
lepotyognának.

Körülöttem hétfők
lerágódott csontjai,
atlaszok, zászlók,
bibliák, vasak.

Szájról szájra terjedj —
úgy mint a népmesék,
előlem úgyis
elszáll a világ.

VIDÉKI TANKRÉDSÁG

A falba mélyesztem
az utcán arcomat.

Minden léptem a
járdához lapul.

Megsárgult mosolyom,
s azt sem veszik észre,

sísakrostélyom
én leeresztem.

A tisztaságra
rábukik szemem.

Mint csigabigaacsáp
rántódik is vissza.

Szerelmet őrző
páncélos vitéz —

Ieraknám páncéloom,
de harcul rámkenik.

Szeged